

Varon
M u n P h o n s n a

naljakad juttud ja immetend

omma reisi peal

Wennemaal, Lürgi sõas, wangi põlves ja
Saksamale taggasi minnes.

Pelleberg.

Tallinas, 1855.

Trükitud ja sada Lindworsfi pärrijate juures

Der Druck dieser Schrift wird unter der Bedingung gestattet, daß nach Beendigung desselben der Abgetheilten Censur in Dorpat die vor- schriftmäßige Anzahl Exemplare zugestellt werde.

Dorpat, den 10. October 1854.

Nr. 115.

Abgetheilter Censur de la Croix.

889

Wäljaandja eeskõnne.

Varon Münkhausen olli ommal aial üks mees, kelle kindlat meelt, õigusse armastust ja lahket süddamet iggäüks tundis ja tedda sellepolest austas. Ta olli ommas ellus kõiksuggu innimes-tega koos olnud ja nende häid ning santa kombeid nähha saand, kelle hulgast ta kõige ennam walle juttu ja tühja kiitlemist wihtas. Ni pea kui ta kulis, et legi ni kangesti walletama, tühjast asjast kiitlema ehk ennast hoopema hakkas, et ei maksnud temmaga räkida egga waielda, pöras ta omma jutto warsti ühhe naljaka ja mõnnusa wisi pael ümber ja kõnneles siis ni hästi iggäühhe su järrele omma reisidest ja immeteggudest siit ja seält, et ta sõbrad ja teised kõrwasõuljad wimaks neid juttusi hakkasid korjama ja ülleskirjotama, mis läbbi üks wäike ramatuke sündis, mis Saksakele noor ja wanna on luggend ja ikka weel heamelega loewad, kui naad õige süddamest naerda tahhawad. Ugga mitte üks-päini naero pärrast on Münkhausenä juttud luggemisse wäärt, naad on ka õppetussiks, kuidas wisi üht surelikko innimest kõige parrem woib häbbistada. Se ramatukenne, armas luggeja, mis

ful praego näppo wahhel, on agga üks pool jäggo fest, mis meie aus Paron Saksakele rägib. Mo möttes olli kül esfiotsa, kōit se täis jäggo Mafele üllesspanna ja trükida lasta, agga ramatu hind, mis seddawisi olleks wägga kõrgets läind, kelas mind sedda teggemast. Saan ma selle esimesse jao teie mele järrel nähha ollewa, ehk ma siis ka teise jao eest hoolt kannan.

J. P.

1. ~~_____~~
 2. ~~_____~~
 3. ~~_____~~
 4. ~~_____~~
 5. ~~_____~~
 6. ~~_____~~
 7. ~~_____~~
 8. ~~_____~~
 9. ~~_____~~
 10. ~~_____~~
 11. ~~_____~~
 12. ~~_____~~
 13. ~~_____~~
 14. ~~_____~~
 15. ~~_____~~
 16. ~~_____~~
 17. ~~_____~~
 18. ~~_____~~
 19. ~~_____~~
 20. ~~_____~~
 21. ~~_____~~
 22. ~~_____~~
 23. ~~_____~~
 24. ~~_____~~
 25. ~~_____~~
 26. ~~_____~~
 27. ~~_____~~
 28. ~~_____~~
 29. ~~_____~~
 30. ~~_____~~
 31. ~~_____~~
 32. ~~_____~~
 33. ~~_____~~
 34. ~~_____~~
 35. ~~_____~~
 36. ~~_____~~
 37. ~~_____~~
 38. ~~_____~~
 39. ~~_____~~
 40. ~~_____~~
 41. ~~_____~~
 42. ~~_____~~
 43. ~~_____~~
 44. ~~_____~~
 45. ~~_____~~
 46. ~~_____~~
 47. ~~_____~~
 48. ~~_____~~
 49. ~~_____~~
 50. ~~_____~~
 51. ~~_____~~
 52. ~~_____~~
 53. ~~_____~~
 54. ~~_____~~
 55. ~~_____~~
 56. ~~_____~~
 57. ~~_____~~
 58. ~~_____~~
 59. ~~_____~~
 60. ~~_____~~
 61. ~~_____~~
 62. ~~_____~~
 63. ~~_____~~
 64. ~~_____~~
 65. ~~_____~~
 66. ~~_____~~
 67. ~~_____~~
 68. ~~_____~~
 69. ~~_____~~
 70. ~~_____~~
 71. ~~_____~~
 72. ~~_____~~
 73. ~~_____~~
 74. ~~_____~~
 75. ~~_____~~
 76. ~~_____~~
 77. ~~_____~~
 78. ~~_____~~
 79. ~~_____~~
 80. ~~_____~~
 81. ~~_____~~
 82. ~~_____~~
 83. ~~_____~~
 84. ~~_____~~
 85. ~~_____~~
 86. ~~_____~~
 87. ~~_____~~
 88. ~~_____~~
 89. ~~_____~~
 90. ~~_____~~
 91. ~~_____~~
 92. ~~_____~~
 93. ~~_____~~
 94. ~~_____~~
 95. ~~_____~~
 96. ~~_____~~
 97. ~~_____~~
 98. ~~_____~~
 99. ~~_____~~
 100. ~~_____~~

Sure Saksa trahteri, nimmega „Inglisma
 Runningas,“ tulli liggi saja aasta eest igga õhtu üks
 selts sõbro kocko, kes flasi wina ja lahke jutto jures
 ello murret ja waewa püdis unnustada. Selle hulgas
 olli ka Paron Münkhusen. Temma mõistis hästi kõn-
 neleda, ja sedda ikka hea melega, kui tedda palluti.
 Ühhe süggise õhtul, kui kange tuul muste pilwid
 möda taewast ajas ja ränk wihm lumme-saoga
 akna wasto peksis, ütles üks seltsi hulgast: „Tänna,
 armas Münkhusen, peate meile õige üht wisakat
 jutto ajama, et se kurja ilma läbbi pahhaks läinud
 meel meitest kauks ja meie süddamed lahkeks saaksid,
 et kül taewas meie ülle must on.“ Seddawisi pallusid
 kõik. „Miks mitte?“ wastas Paron, „kui mo jut
 teid rõmustab, — wägga hea melega. Ei pahha
 ilm minno lahket meelt ei segga, sest se on lõpmata
 ja ennast iggakord minno ma- ja merre-reiside peal
 mo truiks sõbraks tunnistand. Agga mis teie kuulda
 sowite? Kas pean omma enne sündmist ello luggust
 räkima? Wõi tahhate kõnnesi minno lustilissest tu-
 denti = ellopäiwist? Mele pärrast on pea aego igga
 jut, kui se agga hästi ette leigatud saab, ja minno
 ello olli igga wisi kül kirjo ja immelik.“

„Teie reisist Wennemale ja mis sellega koos
 on, auus sõbber,“ pallus Paron Krüder, — „meie
 tunneme neid kül kõik jubba, agga naad on ni
 mõnnusad, et wist iggaüks neid ueste kuleks.“
 „Kuulge siis!“ hüdis Paron Münkhusen.

Sedda reisi ma olleks wõind ka kõige kallimal aial aastas laulolinnodega ja kuldstitikatega koos algada, agga ma wallitšesin selle tarwis targal wišil just talwet, sest et kũlm ja lummi need sandid teed põhjapoolse Saksamaal ja Pohla, Kura ja Letti maal wälja parrandawad. Ma reisisin ratsa hobbošega, mis reisiwiis wišt kõige mõnnusam on, kui agga hobbone ja mees isse priske ja terwe. Midda ennam ma põhja pole sain, sedda ennam ma kũlma wallu omma kerge riete läbbi tundsin.

Niũd wõite kũl arwata, kuidas ũhhe kũlma sone al, ja liategi weel nisugguse kũlma ilma jures, ũhhe waese wanna mehhe sũdda ldi, kes Pohla maal ũhhe waino peal, kus ũks kibbe tuul nago habbemenoaga mõda nãggemist leikas, pool hallaste ja abbita hambaid lõddisedes kãggaras maas olli!

Se waene willets teggi mind halledaks, ja et kũl mul ommalgi sũdda sees wõbbises, wiškasin ma siiski omma reisitullupi ta ũlle. Niũd kuulsin taewast ũhhe heale hũudwa, kes sedda armoteggo wãgga sureks piddas:

„Wõtta mind paggan, mo poeg!

Sell' eest saad maksõ igga aeg.“

Ma ei pannud sest paljo tähhele ja sõitsin eddasi. Widdewit tuli kätte ja ka pea pimme õ. Kusfagil ei kũlla kuulda egga nãhha. Kõil ma olli lumme al ja mitte ũks jalla jãlg teest nãhtaw.

Ratsa sõidust wãssind, tulin hobboše seljast mahha ja siddusin tedda naggo ũhhe pu ladwa kũlge kinni, mis lumme seest wälja paistis. Seltšiks wõtsin omma pistolid kaenla, wiškasin ennast nenda kuidas ma olin sinna liggidale just lumme sisse pikkali mahha ja noorskasin ni maggufaste, et ennem ei ũllesãrgand, kui pãike jo kõrges taewa al seisis. Agga kuidas pannin immeks, kui nãggin, et ma ũhhe kũlla furno-ajas lãssisin! Sihtisin kõhhe ũmberringi omma hobboše jãrrele, agga ei ta juh-tund ennam silmi tulles. Tũkki aia pãrrast kulen

üht hirnumist omma pea ülle. Watan ülles — ja naán nüüd omma hobbose kõrges kirriko torni külges rippuma ja häddawisil ringutawa. Müüd ma sain warsti sest asjast arro. Kõlla olli õse lund tãis saddand, ilm ennast äkkiste põrand, minna magades sulla lummega ikka enam mahha waund ja se, mis ma pimmedas ühhe pukese arwasin ollema ja kelle külge ma omma hoost siddusin, se ei olad muud — kui kõlla kirriko torni ots. Ei ma kaua nõuu piddand: wõtsin kãhko pistoli, lasksin waljad puruks, sain seddawisi õnnelikult jälle omma hobbose kätte ja reisisin eddasi.

Mikaua lãks kõik hästi senni kui ma Wenemãle sain, kus ratsa-sõit talweaego just mood ei olle, agga ei ma sest holind, waid õstsin seäl ommale ühhe wãikese sani, rakkistasin hoost ja kihutasin rõõmsa melega ja lahke süddamega Peterburgi linna pole. Müüd ma enam ei malleta, kas olli se Eestimaal wõi Narwa linna liggidal, agga sedda ma tean wãgga selgeste, et se ühhe põhjato paks metsa sees olli, kus ma üht hirmsat suurt nõlgind hunti omma jãrrele kargawa nõggin. Ta wõttis mind warsti kinni ja ei polnd ma enam wõimalik, eest ärra joosta. Ma heitsin ennast mõtlemata re peale pikkali mahha ja lasksin hobbose meie eest hoolt kanda. Mis ma kül arwasin, agga mitte ei wõind lota ehk odata, se sündis warsti selle jãrrel.

Hunt ei pannud mind tãhhelegi, waid hüppas wãlks! ülle minno ja kõhhe karnaps! hammastega hobbose külge kinni, rebbis tũkki wãlja ja nelas ühhe korraga waese lojuse kõige taggumisse pole ärra, mis selle hirmu ja wallu lãbbi ikka tuggewam lõhkuma hakkas. Kui ma issegi seddawisi ni hõlpsaste ja ruttu eddasi jõudsin tõstsin ma ürikese aia pãrrast tassa ja sallamahti pea ülles ja nõggin nüüd omma ehmatuseks, et hunt ennast peaaego ülle-ültsa hobbose sisse nõrrind. Mi pea, kui ta usna hobbose nahha sisse langes, wõtsin ma piitsa kätte ja leika-

sin tal tubliste takka pihta. Se ootmata peks ni sugguse nahk-tuppes teggi hundi ni arraks et ta kõige rammoga ettepidi rõhhus; hobbose kehha kufus mahha, ja waat' immet! — hunt sani ees rafes. Minna omma poolt hakkasin nüüd weel kangem takka peale paugutama, ja me jõudsi me selle tuhhat-nelja sõidoga mõllemad terwelt ja priiskelt pea Peterburgi linna, kõige rahwa immeks.

Ei ma tahha tühja jorroga fest, mis ma selle Wenne rigi uhke pealinnas nähha sain, teie aega wita, waid kõnnelen teile parram surematest ja kallimatest asjadest, mis ennem teie mele järrel on, nago: hoostest ja koertest, mis ka minna ikka ollen armastanud, siis rebbastest, huntidest ja karrudest, kelle pradi Wennemaal ennam kui ühhegi maal siin ilma peal wõib sada, ja wimaks nisuggust lustisõitmisest ja kindla ja julge teggudest hobbose selgas, mis ennam ja parram mõisnikule passib, kui nattoke Krefa ehk Laddina keelt lobbiseda ja kõik, mis Prantsusse albi kombesse pudub ehk selle järrel haifeb.

Ma tahtsin wäe alla minna. Mõnni ku läks selle ülle ärra, ja mul olli aega ja wolli kül, ni hästi mo aega wita, kui ka mo rahhakotti kõige rikkama mõisniko wisi kergitada. Mõnni õ lõppes mängi, mõnni winaklasi kõlla jures. Kõik ollime weel lapsed jomisse poolt ühhe wanna halli habbemega, sinnerpunnase nõoga rootsi kindrali wasta, kes meiega trahteris ühhes lauas istus. Se wanna herra, — ta olli ühhes lahkingis omma pole pealu otsast sadik ärra kautand, ja pallus iggakord, ni pea kui üks uus wõras jure tulli, wägga allandlikkult, tal andeks anda, et ta omma kubarat peast ärra ei wõind wõtta, — se wanna mees jõi igga lõuna sõma kõrwa mõnne puddeli kanget Prantsusse winna ja weel lõpmisse jures üks puddel walget rommi peale lauba, ja ei ta süski ei olnud ilmas joppastand.

Sedda teie kül ei tahha uskuda, mo ausad

sõbrad, mis ma teist pahhaks ei panne, sest se assi läks ka ülle minno mõistusse, ja kaua ei saand ma arro, kuidas se forda läks. Pärrast leidsin ommeti selle hagi, kus kühges se sallaja assi rippus. Ma näggin õige tihti kindrali omma kühbara peast kergitawa, ilma et ma sest olleks essiotsa tähhele pannud. Et temma pea sojaks sai, olli õige, ja et ta tedda siis jahhutas, sammawisi. Agga wimaks näggin ma, et ta selle kühbara kergitamisse jures ka ühhe hõbbe pladi ülles tõstis, mis puduwa pealu eest tenis ja kühbara külges finni olli, ja et siis iggakord kõi se wina aur nago üks lahke pilwe üllestõussis. Ma nimmetasin sest ühhe pari sõbrale ja lubbasin neile probi läbbi näidata, et mul õigus olli. Juhtus just õhto aeg ollema. Ma läksin omma piboga kindrali selja tahha ja pistin, just kui ta omma kühbara pähhä panni, sedda üllestõuswa auro ühhe pabberitükkiga põllema — ja nüüd näggime üht ni uut kui ka illusat komettit: silmapilk said need auropilwed sureks tulleks ümberwalmistatud ja se auro ossa, mis weel kühbara karwa sees seisis, olli nago üks uhke frants sinnifest tullest ta pea ümber. Minno wallato teggo ei jäänd kindralile teadmata, agga ta ei pand sedda pahhaks, waid lubbas meil pärrast weel mitto forda, sedda komettit nähha.

Ma jättan kõi need lustilised tembud räkimata, mis seddawisi saggedaste meie hulgas sündisid, sest ma tahhan teid weel mitmesuggust jahhijutto kuulda lasta, mis immelikomaks ja mõnnumamaks pean. Sedda teie kül wõite arwata, ausad sõbrad, et ma ennast ikka nisugguste wahwa herade hulgas keritasin, kes ka kütiametist middagi teadsid ja ka sedda rõmo tundsid, mis siin jures sured priid jahhimeksad lowad. Se mõndasuggune aiawide ni hästi kui se suur õn, kus jures mul igga assi juhtus inele järrel tullema, jäwad mul iggaweste heaks mällestuseks.

Üks hommiko watasin ma omma maggamisše
 lambrist aeda ühhe sure tigi peale ja näggin ta
 üsna täis metsparta. Wõtsin kohhe püssi nurgast
 ja hüppasin ni äkkiste ja ettewatamata treppist alla,
 et ma praugh! peaga wasta ust löin. Tulli kargas
 filmist wälja, agga ei se hädda mind kinri piddand.
 Kui ma jo ni liggidale jõudsin, et wõisin partide peale
 sihtida, siis wast näggin, et mo püssil kirowi pudus.
 Ta olli wist selle sure põrrutamisse läbbi ukse jures
 mahha kukkund. Mis piddin teggema? Sest aega
 ei olnd wita. Õnnelikkul wisil tulli mul mele, mis
 ma praego omma filmadega näggin. Ma tõm-
 masin püssi lukko ülles, sihtisin wasta parta jaand sin
 russikaga ühhe ni hea kõmmo omma kulmo alla, et
 tulle säddemed filmast wälja kargasid, panno peale
 kukkusi, püs laengist lahti läks ja minna wiis pari
 parta, ühhe tedre ja üks paar metsshanni mahha
 lasksin. Julgus on iggakord mehelikko teggude
 hing. Mi kui soldat ja merremees selle läbbi omma
 õnne leidwad, nendawisi ka lüt.

Nenda oiused üksford ühhes järwes, kust ma
 jahhi peal juhtusin möda minnema, mõnni tossin
 metsparta, agga ni kaugele üks teisest, et ühhe
 paugoga mitte ennam kui üks olleks kukkund, ja
 õnnetomal wisil olli mul jubba wimane laeng püssis.
 Ma ihaldasin, ühhe tossina neist sada, sest pari
 päwa pärrast sowisin mõnne sõbrale wõraspiddu
 anda. Mõitlen sinna ja tänna. Ühhe korraga tulleb
 mul se singitükkike mele, mis mo jahhitasko priis-
 tükkust järrele jäi. Sedda siddusin ma ühhe pikka
 nõri otša, petsin ennast ranna jures kõrkjade
 tabha ärra ja wisikasin pekkitükki järwe. Kohhe
 oiused üks part sinna ja nelas sedda alla, tei-
 sed temma tagga järrel, ja, et se pekkitük ni libbe
 olli, laskis essimenne part tedda jälle takka wälja
 kukkuda; warsti nelas üks teine tedda ärra, agga
 andis sammawisi tedda jälle taggasi. Kui wimaks
 peä igga pardi maost läbbi käind ja pardid nago

helmed nõri peale lükkitud ollid, siis tõmmasin ma neid mäle, kerasin nõri liggi kuus korda ümber õlla ja kehha ja hakkasin kajo pole minnema. Esiotsa olli mul õige kahjo, et ma nipaljo parta ühheforraga finni wõtsin, sest naad ollid kaunis rasked kanda ja koddõ oli weel hea tüf maad emal. Seäl juhtus mind üks immeteggo murrest peästma. Pardiid ellasid weel kõik ja hakkasid, ni pea kui naad selle esimesse hirmu ülle wõito said, kangeste tiwadega peksuma ja rapputama — ja lendasid wimaks minnoga tükkis ülles. Mõnnel olleks nõud hea nõu kallis olnd, agga minna teggin sedda kofkojuhtomist warsti omma kassuks ja sõuasin, püsilaega parta juhtides, priskeste ikka kajo pole. Kui ma pea omma maja ülle lendama tullin, piggistasin ma pardi pead ükskawalt katki ja langesin seddawisi tassaillokesti just kõgi kornast läbbi lee peale mahha, kus õnneks weel tulli ei põllend, minno kofka ehmatusseks.

Nisammane luggu olli mul ükskord ühhe troppi konna tedredega. Ma olin omma uut püssi katsuma wälja läind ja omma wäikest haawli warnadust jubba otsa lõppetand, kui mo jalge ees korraga üks hull tedresi üllestõusis. Se himmo, mõnd neist omma õhto-sõma laua peal nähha, wiis mind ühhe mõtte peale, kellest teie, ausad sõbrad, ka hädda aial wõite pruiki tehha. Ni pea kui ma näggin, kus kofhta tedred ennast mahha lasksid, ladisin ma rutto omma püssi ja pannin haawlite asfemele püssi warda sisse, kelle üllema otsa ma ni hästi kui wõimalik enne terrawaks teggin. Nõud läksin ma tedrede liggemale, lasksin lahti, ni pea kui naad üllestendasid — ja näggin sureks rõmuks seitse tükki nago silgud warda peale aetud. Kuida ma ütlen, innimenne peab ennast agga mõistma mailmas aidata!

Üks teine kord tulli mul Wennemaal ühhes sures metsas üks wägga kenna must rebbane wasto. Mul olli kahjo, temma kallist uhket kassukast ühhe

Fuliga wõi haawlitega fatki lasta; agga ma näggin, et ta ühhe pu najal seisib: silmapilk wõtsin ma püssist kuli wälja ja ladisin selle ette ühhe sure lattinaela sisse, lasksin lahti ja trehwasin ni kunstlikko wiisi, et ma rebbasse ühhe taggumisse jalla tuggewaste pu külge finni naelasin. Nüüd läksin ma julgeste ta jure, wõtsin noa taskust, leikasin ta pea nahha risti lõhki, tõmmasin piitsa ja pekkin tedda ni illufaste temma kennast kassufast wälja, et se üks õige lust ja imme nähha õlli.

Dotmata fokkojuhtuminne ja hea õn parrandawad mõnnikord jälle üht eksitust. Sedda ma sain pea selle järrel ühhe pimmeda pakso metsa sees teada, kus ma ühhe mets-sea põrsa omma emmaga wägga liggi üks teise tagga jooswa näggin. Minna lasksin, püssi kuul läks möda, põrsas jooksis üksi ärra, agga wanna jäi seisma, nago olleks ta ma külge finni tautud. Kui ma sedda asja liggemal olin järrele watand, siis leidsin, et se üks pimme metsemmis õlli ja weel põrsas sabba otsufest hammaste wahhel piddas, et lasseks ennast lapsest armopolest juhtida. Gest et kuul sedda tallotaja ridwa poleks löi, mis tedda senni eddasi wiis ja kellest tal weel üks tükkike hammaste wahhel õlli, jäi ta seisma, mõtteldes, et ka ta juhtija seisab. Ma hakkasin nüüd selle ärralastud sabba teise otsast finni ja tallotasin sedda waest wanna loma ilma waewa ja tüllita rahhuliste foio.

Mi hirmsad need metsemmised ka mõnnikord on, sedda hirmsam ja hullem on weel metskult. Minno wasta tuli ükskord nisuggune metsalinn, kui ma just ilma püssita ja noata juhtusfin ollema. Hädda warral peasin ma weel ühhe pu tahha, kui ta kõige rammoga ja tiggedussega omma wiisid mo kõhhu sisse kaewada tahtis. Agga selle läbbi läksid ta hambad ni süggawaste ja tuggewaste pu sisse, et ta ennast ei wõind ennam lahti

tehha, weel wáhhem mul úht uut hopi anda kátsuda. „Ho, ho,“ mötlesin ma, „kúl me sind, wennife, pea kátte same! Wótsin warsti kiwwi maast, taggusin sellega ta wihhide peale ja kánasin neid ni hásti úmber pu sisse, et ta pöggenemisse peale ei wóind lota. Seddawisi pididi ta siis seál níkaua otama, kui ma kúllast kóitega ja kárruga taggasi tullin ja tedda hólpfaste ellusalt kóio wisin.“

Úks teine ford tuli mul úks kenna ja uhke pódder wasto. Ea wahtis ni truiste ja kartmata mo silmi, nago olleks teand, et mo haawlikot túhhi olli. Agga silmapilk ladisin ma omma pússi úhhe kammalo táie kirsimarja kiwwa, kelle nahha ja lihha ma ni rutto kui wóimaltk enne mahha kiskusin, ja andsin tal táie laengi kest otsa ette sarwede wahhele. Sellest ta jái agga úksipáini uimaseks, ta tuikus, tuikus ja pistis wimaks plaggama. Mónne aasta párrast ollin ma selle sammas metsas jálle jahhi peal — ja waat' immet! úks uhke pódder tulleb liggemale, sarwede wahhel otsa peal úks táiskaswand úlle kúmme jalla kóрге kirsipu. Warsti tuli mul se praego kónneldud jut mele. Minno arwates olli se pódder nago ammo jo minno ossa ja sepárrast pannin ma tedda ka úhhe pómuga pikkali mahha, mis lábbi ma úhhekorraga pradi ja sallatit sain, sest se pu kandis rohkest kúpsi ja ni háid marjo, et ma párrast sedda ei olle parramaid leidnud.

Agga mis teie kúl sest arwate, ausad sóbrad? Úhhes pimmedas, kolledas metsas Pohlamaal kargas úks karru, lóuad laiali, minno peale, just kui ma kóio pole láksin ja kóil pússirohhi otsas olli. Ma otsisin kúl kóil taskud rutto lábbi, agga ei leidnud taela egga terrast, waid kui úksi kaks pússi-kiwwi. Úhhe wisikasin kóhhe kóige rammoga karru kórrise ja kúl se wist wanna mustale nattuke waewa teggi, sest ta keras úmber, agga minna leikasin teise kiwwiga tal takka járrele ja just taggómisse reie sisse. Se láks ni rutto ja wallufaste mo káes, et

need kaks kinni ühhe teisega karru kehhas praggi-
nal kokko löid, tuld andsid ja karru tuhhandeks
tükkiks purruks wiskasid. Et ma kül jälle terve
nabhaga se furd ärra tullin, ei tahhaks ma
siiski sedda kunstükki weel üksford tehha wõi ühhe
karruga ilma püsita wõi mu riistaputa rammo
katsuda.

Se olli õige imme, et mul ikka middagi pu-
dus, kui ma nisugguste kiskja metsalistega juhtusin
kokko tulles. Nenda tulli üks teine furd üks hunt
ni äkkitselt mo kallale, et ma muud enam ei
wöind, kui omma ruskita ta kurko toppida ja se
ni süggawaste, et mo kassi öllani hundi löuge
wahhel olli. Ei ma kül wõi ütelda, et se silma-
piik mul just suurt rõmo teggi, sest ei nälgind
hundiga tött' wadota nalli olle. Agga mis wöis
parrata? Olleks ma omma kää taggasi tõm-
mand, sedda hullem olleks hunt mo kallale kargand,
sedda näitased ta silmad, mis nago tulletukkid peas
ugasid. Hea kül, ma hakkasin ta süssikonnast
kinni, wänasin ta seestpool wäljaspoleks nago kinda,
wirrutasin ta wasta maad ja läksin omma teed.

Agga ei ma sedda ommeti ühhe hullo koeraga
olleks tahtnud katsuda, mis warsti selle järrel ühhe
kitsa ulitsa sees Peterburgi linnas minno peale jooksis,
„Lippa, mis sa wöid!“ mõtlesin ma, ja et saaks
nobbedam eest ärra, wiskasid ma omma pallito
(üllekuub) mahha ja isse lips! kotta. Pärrest läkki-
tasid ma omma teendre kuu järrele ja lasksin ta
teiste riete hulka kappi panna. Pääw pärrast sedda
ehmatas mind teendre kiska: „Tulle Jummal appi,
aus herra, teie kuub on hulluks jäänd!“ Minna
kargasid rutto wälja ja leidsid omma rided keik
laiali maas ja löhki kiskitud. Teender ei wassetand, —
mo pallito olli hul. Ma tullin isse weel sinna jure,
kui ta üht uhket, uut riet hirmsal wisil murdis ja
sinna ja tänna terris.

Agga immeteo jures, kus ma kül iggakord

õnnelikult agga siiski ikka hädda warral ärra peäs-
sin, aitas mind üks ootmata kolkjuhtuminne, mis
ma omma wahwusse ja julgusse läbbi omma kas-
suks teggin. Kõik se kolko pandud, teeb meid, kuida
iggaüks teab, ühheks õnnelikuks kütteks, merremehheks
ja soldatiks. Agga se olleks üks rummalija wägga
holetu küt, laewa kapten ehk kindral, kes iggakord
üksi selle kolkojuhtumisse wõi omma õnnetähhe peale
lodaks, ilma neist ishesugaukt wigguritest tähhese
pannes, mis nende kunstlikko teggude jures peab
märkima, ehk kes nisugauste riistapude eest murret
ei kanna, miska ta kõige ennem ja parram
wõidab. Minno peale ei wõi se sü tulla, sest
minna ollen ikka mitte üksipäini mo hooste, koerte ja
jahhiriistode polest kulus olnud, waid ka se ishesuggu
mõnnuska wisi parrast, kuidas ma iggaühhe asjaga
mõistsin ümberkäia; nenda wõin ma siis kül kita,
et ma omma nimme metsas, laggedal ja sõas ollen
iggawessseks mällestuseks üllespannud.

Ei ma tahha teil weidret jutto omma hooste
tallidest ja koerte-hoontest ajada, mis kül muido
talli-, kütija koerapoisid armastawad; agga mul
olli kaks koera, mis mind ni hästi ja truieste tenisid,
et ma neid ellades ei wõi ärraunnustada, egga
nüüdki nimmetamata jätta. Se essimenne olli üks
linnokoer, ni wässimata, ni tähhelepannija ja tark,
et iggaüks, kes tedda näggi, mind selleparrast kaet-
ses. Ta olli õsel ja päwal pruukida, sest kui pim-
medus kätte tulli, siddusin ma tal lattorni sabbasse
ja nüüd jooksis ja ajas ta weel parram kui selgel
päwal. Üksford — se olli ürikenne aeg parrast
minno pulma — sowis minno proua ka jahhi peale
kasa tulla. Minna sõitsin nattuke warram ärra,
lindo üllesotsima, ja ei se turind ka kaua, kui
mo koer ühhe sajakonna tedrede ees seisits. Minna
otan ja otan omma prouat, kes ühhe teendrega
warsti minno järrel ärra sõitis, agga ei olnud
keddagi nähha egga kuulda. Wimalks jään rahhota,

Keran tumber ja fulen pole te peal üht häddalift wingumist. Se näitis mul õige liggi ollewa, agga siiski ei polnd seal ehk teäl ellusat loma nähha. Ma tullin mahha, pannin kõrwa ma külge ja nüüd ma ei kulnud üksi, et se winguminne ma alt ülles kostis, waid tundsin ka omma proua ja teendre heäle. Minnust mitte kangel olli üks mili-auf ja nüüd olli mul kõik selge: mo waene proua olli omma seltsimehhega tükkis sinna sisse kullund. Ma ruttasin joostes küllast abbi otsima, ja sain sedda wisi neid waesid sure hädä ja waewaga ühhe ühheksakümmend sülda süggawa august jälle päwa alla tua.

Se olli immelik, et ni kõrgeft mahha kulludes mitte innime ehk hobbone ennam ei olnud wigga saand, kui agaa siin ja seal wäikse muhho. Wõite arwata, et nüüd kegi ennam jahhi peale ei mõttelnd, ja nago teiegi praego selle jutto jures wist minno koera ollete ärraunnustand, kaddus ta ka seal minno melest. Zeisel hommikul warra piddin ma Krono asia pärrast ärra reisima ja tullin wast kahhe nädä dala pärrast taggasi. Ei polnud ma weel paar tundi koddo, jo iggatsesin omma Diana järrele. Minno orjad arwand tedda minno kawas ollewa ja nüüd ei wõind tedda kussagil leida. Tükki aia pärrast mõtlefin: „Kas ta ei peaks weel tedrede jures ollema. Lotus ja kartus ajasid mind sinna, ja näh hullo! minno kõige suremaks rõmuks sieisis koer weel sel sammal paigal, kus ta sel õnnetummal päwal meitest jahhi peal mahha jäi. Hüüdsin aaga: „Diana, pill!“ ja kõihe kargas ta lindude seffa ja minna sain kaksikümmendwiis tedre ühhe laengiga kätte. Agga wäti loom olli ni nõrga^s ja lahja^s jäänd, et ta ennam ei jäksand kää ja ma tedda hobbose selga piddin wõtma. Hea toidus ja mõnni puhkamisse pääw teggid tedda pea jälle ni priksels kui enne, ja pari nädäla pärrast aitas ta mind üht mõistetust ülles arwada, mis ma

kül ilma temmata ei polleks ellades teada saand.

Ma ajasin üksford täis kaks päwa üht jännest tagga. Koer tõi tedda kül ikka mo ette, agga ei ilmas ni liggi, et ma olleks tedda trehwada saand. Ebba usko nüüd minna kül ei tunne, sest ma ollen mõnda suggu immeasja jubba maa peal näind, aggo siin jures lõppes minno arro otsa. Zeise päwa õhto aial tulli jannes ommeti ni liggi, et püsfi kuul tedda ullatas ja mahha panni. Agga mis teie kül arwate, mis ma nüüd näggin? Sel jännesel oli nelli jalga al ja nelli jalga selgas! Kui ta allumisfed jallad ärra wässfisid, siis wiskas ta ennast selliti nago üks innimenne, kes kõhhuli ja selliti mõistab viuda, ja kihutas ue rammoga jälle eddasi. Ilma omma immelikkul wiwil hea kumbedega lodut koera ei polleks minna ka sedda kahheksa jallaga jännest kätte saand.

Mo teine koer, üks emmane hurt, olli sammas wiisi ehk weel enam omma karme joosmisse polest kita. Ta jooksis ni rutto, ni saggedaste ja ni kawa minno tennistusses, et ta jalled wimaks kõhhust sadik ärrakullusid ja minna tedda siis mu tarwis enam ei wõind pruvida kui mäggara ülles otmisse jures, kus ta mul siiski weel mõnni aasta sureks abbiks olli. Kui ta weel hurda põlwes olli, püdis ta üksford üht jännest kinni wõtta, mis minno melest nattu ke wägga jämme olli. Ma kahhetsefin, et ma koera olin kasa wõtnud, sest ta olli tine ja tahtis siiski weel ni karmeste joosta kui enne. Minna wõisin agga wägga kaugelt hobbosega järtele jõuda. Korraga kulen ma hulki koeri haukuma, ni tassa ja ni penikesse heäleaga, et ma ei mõistend, kust se tulli ehk mis se pididi tähhendamaga, agga kui ma emale jõudsin, siis näggin ma õige üht mustlasse immeteggo. Jannes ja koer ollid joosmiseses poegind, ja mõllemad ühhe wõrra. Jannese poiad ollid jannese wiisi lippama pistnud, agga hurda kutsikad hakkand neid omma emma wiisi

ei mitte ükski tagga ajama, waid ka finniwõdta ja murdma. Seddawisi läksin ma siis õhto kue jänese ja kue koeraga kojo ja olin ommeti ühhe ainsaga wälja läind.

Se koer jääb mul sammawisi iggaweseks mällestusseks, nago üks hobbone, mis ma mingi hinna eest ei olleks ärra annud, sest ta olli ni wässiwata ja tuggew joosmiseses, et ta ennese warri tedda ei wõind finni wõtta, waid ikka üks hea tüf maad temmast mahha jäi ja mõnnikord pool tundi temmast hiljem kojo jõudis. Ükskord sõitsin ma temmaga ni kårneste ümber ühhe torni, et ma wimaks ennese selja omma ees näggin. Sedda hoost sain ma jälle ühhe kokkojuhtumisse läbbi, kus jures ma omma wälja õppind kunsti ratsa sõita mo sureks fiduks wõisin näidata. Ma olin ükskord ühhe wägga rikka Pohla krahwi mõisa peal wõraks. Krahwi herra olli teistega õue läind üht uut noort hoost watama; minna jäin weel sali preilnade ja prouadega maggusat jutto ajama. Korraga kuultsime howi poolt appi hüüdma. Minna jooksin selle kissa peale kohhe treppist alla ja näggin hobbose ni mõllawa ja mäsawa, et kegi neist noorte herrade hulgast ei julgend ta liggigi weel wähhem ta selga minna. Nüüd tuli se filmapilk, kus ma kõi omma kunsti ja tarkust hoostega ümberkäia wõisin näidata. Kõi ehmatasid ja hakkasid karjuma kui naad mind hobbose liggi minnewa näggid, agga minna hüppasin ühhe jonega ta selga, piggistasin tedda omma põlwedega nago kruide wahhele, andsin tal kannustega mõda ribbisi ja lasksin ta nago tulispasska howi peal ümberringi joosta, et agga wahho tükkid tule sees lendasid, ja siis ülle krawide ja ajade kargada. Wimaks jäi mo perro hobbone ni tassafeks ja sõnnakulikufs, et ma temmaga kõi imme teggu wõisin tehha, mis ma agga ial ihaldasin. Sellepärast sundisin ma tedda minnoga tükkis ühhe sali aknast sisse hüp-

pama, et ausad naisterahwas hõlpsamal wisil kõit kometid nõhha saaksid. Siin sõitsin ma pea sam hawalt, pea sorkos ja pea tuhhat nelja sali halja põrrandal. Korraga kargasin kõhwi tasside ja klasi side hulka laua peale ja näitasin siin kõihsuggu immeteggusi hobbose selgas, mis suurt nalja teggi. Selle ülle, et ma mitte ühhe klasi egga tassi ümber ei wiskand ehl katki lõõnd, rõmustasid ennast ausad naisterahwad wägga, ja krahw pallus mind, sedda hoost kingiks wasta wõtta, mis ma ennesele mitte kaksforda ei lasnud õõlda, sest pea selle järrel lüks Türgi sõdda lahti ja selle tarwis ma ep olleks kus, sagilt üht parremat, nobbedamat ja julgemat hoost saand.

Kõit neid immeteggusi ja naljakaid kometid üllestuggedda, mis ma seäl Türgimaal nägin ja teggin, wõttaks wägga paljo aega ja tütaks teid ja mind; sellepärast tahhan teile agga neid kõige immelikumaid kõnnelda. Üksford ajasime Türgisi tagga, kus jures minna omma tullise hobbosega ikka pool wersta maad teiste ees olin. Waenlased jooksid mo eest ühhe linna sisse, kelle nimme ma ollen ärra unnustand, agga naad ei jäänd seäl seisma, waid plaggasid teise poolt wärrawast jälle wälja. Nüüd piddasin ma linna turro peal kinni ja tahtsin sarwega kõi omma wäeossa seia koku hūda lasta, agga nõ immet, ei polnud sarwepuhhujat egga teist husfarit leida. Mõtlesin. „Lin on suur, ehl leian neid teise ulitsas, sest kus tühhi naad siis jäänd?“ Minno arwates ei wõind naad ennam kangel olla ja piddid mind warsti kätte sama. Sedda lotes wisin ma omma lõõtsuja ja jännuse hobbose ühhe kaewo äre. Tal nähti hirmus kange jänno ollema, sest ta jõi ni ahneste ja ni kaua, et ma ennast immetsefin; agga se lüks üsna õieti forda, sest kui ma omma seltsimeeste järrele ümber watasin, mis te kül arwate, ausad sõbrad, mis mo silmad nõhha said? — Hobbose kõi

se tagguminne kehha olli just saddulast sadil nago noaga mahha leigatud! Sellepárrast jooksis kóif se wessi, mis ta jói, jálle ilma kassuta takka wáija. Kuidas se õnnetus tulnud, sain ma pea omma teendre káest kuulda, kes hopis teise poolt árest küssendades mo wasta tulli. Temma kulutas, et sel filmapilgul, kui minna ni liggi waenlaste kannul linna sisse sõitsin, et mind nende sekka arwatud, lastud forraga linna walli wárraw mahha, mis lábbi mo hobbone poleks jáotati. Essiotsõ náhtud ta taggumisse jáo weel hirmsal wiisil takka ülles lówa ja kolledat werrewallamist waenlaste hulgas loma, kes linna sisse katsund tulla, agga siis on ta úhhe liggida karjamale láind, kus ma tedda weel leida wóifsin. Et ma kúl omma kahhe jalgse hobbosega ennam ei wóind nelja sõita, olin ma siiski warsti seál ja pea tulli ka meie wáearst, kes hobbose mõllemaid poli loorperipu wóssudega ni hólpsaste ja targaste kófko finnitás, et haaw lúhhikese aia párrast jálle kinni kaswas. Zeine aasta kaswas úks illus loorperipu hobbose selgas, kelle lehtede warjus minna nago lústhones wóifsin istuda kui ma ratsa sõitsin.

Weel wóifsin úhhest immeasjast nimmetada. Ma olin lahkingis ni hullopõra ja ni kaua waenlasti taggund, et mo kássi párrast sedda isse ennesest úhtepuhko úllese ja alla, eddasi ja taggasi, pikkuti ja pógiti kóige rammoga lói. Et nüüd mitte mõnni hea sõbber ehk ma isfegi ep olleks ilma suta pekka saand, piddin ma ta úhheks náddalaks siddemisse pannema. — Agga nüüd, wennikese, pange táhhele! Sedda jutto, mis te nüüd kuulda sate, ei ussufs teie ialgi, kui te mind ei tunneks ja teaks, et ma wallet ja túhja kiitlemist wihtan.

Kui meie úksford úhhe Türgi tuggewa linna al seifime, púdis meie úllempealik iggarwisi sõnnumid waenlaste tuggewussest linna poolt sada, agga úkski ei teand, kuidas sedda peale hakkata, sest

waenlase wahhib, mürid ja wallid ei lastnud mitte hiregi, weel wähhem üht pionit läbbi. „Dot, siin wõid sa omma wahwust wäljanäidata,“ mõtlesin ma, ja astusin ühhe sure pommi kõrwa, mis praego sai linna peale lahti lastud. Di pea, kui kuul wälja lendas, fargasin minna nago kerp kaksiti ta selga, et lasseksin ennast linna talluda. Zubba ollin pole tee peal, agga seal tullid mul kõiksuggu kartlikkud asjad mele, mõtteldes: „Linna sisse sa wõid nüüd kül tulla, agga kuidas jälle wälja? Ja mis naad soga tewad, kui naad sind kätte sawad ja näwad sind pioni ollewa? Naad powad sind wististe wõlba“ ja sedda makso ma ommeti ei wõind omma söddimisse himmu ja kartmata süddame eest wasto wõtta. Sellepärast otasin ma senni kui üks suurtüük sai waenlaste poolt meie laagrisse lahti lastud ja hüppasin siis warsti selle kuli peale, mis wisil ma jälle, et kül tühjalt, agga ommeti terwe nahaga taggasi tullin.

Hüppamisses ja liialulguses ei jäand mo hõbone minnust mitte järrele. Üksford ajasin ma temmaga üht jännest meksas tagga ja tullin wimakslaggedale maantee peale wälja, kus üks tõld saks-tega juhtus minno ja jännese wahhele tulles, aaga mul ep olnud enam aega finni piddada ja tõlda mõda lasta, ega ka kõrwale pörata, waid fargasin ni rutto hobbosega tükkis tõlla aknadesse läbbi, mis minno õnneks lahti seidsid, et ma ei saand aega tekaajaid terretadagi.

Üks teine ford tahtsin ma omma hobbosega ülle ühhe soo karrata, mis ma esite ei arwand wägga laia ollema, agga kess tee peal näggin, et ma teise pole äre ei wõind ullatada. Kerasin kohhe fanna pealt ümber uut joont wõtma, agga ei saand siiski ülle hüppata, waid kukkusin teise pole äre kaelast sadik rabbase, kus ma wistist olleks ärraupund, kui mo kange rammo mind ei polleks wäljaaidand. Ma piggis

tasin tätku tuggewaste omma põlwele wahhele, harkasin nüüd ühhe kääga omma ennese tuttist ja teise kääga hobbuse lakkast kinni ja tõstsin meid nenda mõllemaid foost wälja.

Et ma kül isse wahwas, julge ja tark olin ja minno hobbose jooksmisse, tuggewusse ja tarkusse wasta nisammoti kegi ei saand, ei läind mul siiski Türgi sõas kõik mele järrele, sest ma juhtusin üksford üksipäine liggi saja waenlaste sekka sõddima tulles ja piddin ennast wimaks wangi andma. Agga kõige surem õnnetus olli se, et ma Trükide prugi järrel sain ärramüdüd. Nüüd sain ma kül kibbedaid ja raskeid agga weel ennam immelikkusi ellopäiwi tunda, sest mind panti Türgima Ülemwallitseja ehk Sultani messilaste karjatseks. Igga hommiko piddin ma mitto tuhhat messilast wälja ja õhto jälle messipuusse kajo ajama. Üks õhto leidsin ma ühhe waja ollema ja läksin tedda ülles otsima. Ei se turind ka kaua kui ma tedda kahhe honningi peale maia karroga riidlewa nägin. Naad olleks tedda wist lõhki kiskund, kui ma ep olleks neid ärrapelletand. Ma tahtsin omma hõbbe kirwe, mis igga Sultani tõmees määrgiks omma jures kannab, kõige rammoga nende hulka wiisata, mis läbbi karrud kül warsti ärrajooksid ja messilanne surmast peästetud sai, agga ma olin õnnetumal wiisit kirwe ni tuggewaste kääst wiiskand, et ta wasta taewast lendas ja mitte ennem ei seisma jäänd, senni kui ta kuu peale mahha kukkus. Mis ma nüüd piddin teggema? Kuidaswisi tedda kätte sada? Digel aial tulli mul mele, et Türgi oad wägga rutto ja kõrgekse kaswawad. Kohhe istutasin ma ühhe oa iwwa mahha, mis ka minno rõmuks pea taewa pole ülleskaswas ja wimaks ennast nago tappo ku nurga ümber wänas. Nüüd ronnisin ma kartmata süddamega senni kui ku otsa möda oa wart. Se olli kaunis raske tük, kirwest seal üllesotsida, sest ku peal hiilgawad kõik asjad nago hõbbe, agga wimaks

leidfin ma tedda ommeti ühhe prüggi ja pahma hun-
nifo pealt. Nüüd tahtsin jälle maa peale taggasi min-
na, agga oih õnnetus! tulline päwa palla olli mo oa
warrest reddeli ni ärrakõrwetand, et ennam ei olnud
wõimalik tedda möda mahha minna. Kust nüüd
abbi wõtta? mõtlete kül teie, agga ei polle wigga!
Ma terasin sest prüggi ja pahmast ommale ühhe ni
pikka kõie kui ma agga wõisin, siddusin siis selle ühhe
otsa ku külge kinni ja libbisesin möda nõri mahha.
Parrrema kãega piddasin ma ennast kinni ja wassaku
kãega raiusin, kui ma hea tükki olin allamale
tulnud, iikka ülleossa nõri omma pea ülle katki ja sõl-
misin tedda jälle allumisse otsa külge kinni, miswisi
ma õige hõlpsaste liggemale maa pole tullin. Agga
se ühtepuhko raiuminne ja sõlmiminne rikkus wimakõs
nõri mo kãest ärra; ma wõisin liig sadda sülda
weel maa ja taewa wahhel olla, kui ta ühhekorraga
katki rikkus ja minna nago pikse nool ni rãngaste
mahha kukkusin, et ma wãhhemast ühhe ühheksa sülda
süggawa augo omma raskusse lãbbi maa sisse lõin.
Sest kõrgest kukkumisest olin ma pea toibund, agga
nüüd olli jälle immelik august wãlja sãda. Agga
hãdda ajab hãria kaewo. Ma kapisin omma nelja-
kümne aastase kũunteaa ühhe treppi maa sisse ja
sain seddawisi jälle päwa walgesse.

Misugguse tulli ja waewa lãbbi jãin ma targe-
maks ja hakkasin maia karrude honningi lakkumisse
himmule teiselwisil otsa teggema. Ma mãrisin ühhe
tõ, wanke tiistli ülleültsa honningiga sisse ja petsin
ennast isse õd vole fenna liggidal ärra. Mis ma
arwasin ja otasin, se sündis warsti. Honningi kenna
haisu peale tulli metsast üks suur karru wãlja, jook-
sis wanke jure ja hakkas tiistli pealt ni ahneste
honningit lakkuma, et ta wimakõs kõif se aisa omma
sisse nelas ja siis isse nago nibbi prae warda peale
pistetud seis. Nüüd tullin minna rutto nurgast wãlja,
taggusin ühhe põikpu tiistli otsa, et karru ennam
eddasi egga taggasi ei wõind, ja lastsin tedda nenda

teise hommikuni, kus Sultani Herra tedda möda minnes leidis ja naero eest tahtis lõhki minna. Selle nalja pärrast laskis ta mind ennese jure kutsuda, küsisis mo kdest sedda ja tedda, andis mul lubba jälle Wennemale taggasi minna ja kangeste naerdes weel üks hea terahha.

Enne kui ma omma juttoga Wennemale taggasi lähhen ja meie ühheteisest lahkume, wõiksin teise weel paar immeasja Türgimaalt nimmetada.

Türgi Sultani tenistusses olli üks ni pik mees, et ta muido ei ullatand omma ninna pühkida, kui ta mitte toli peale ei astund.

Ühhe teisel olli ni terraw kõrre, et ta ommeti üht innimest räkiva kulis ja tedda mõdistis, kellel ni tassa heäl olli, et ta issegi ennesest arro ei saand.

Amerikamaalt tulli üks ni musta näoga moor Türgi pealinna, et kess päwal tubba pimmedaks jäi, kui temma sisse astus, ja kõik kannad maggama läksid, kui temma juhtus howi peäl nende liggi tulles. Tal ommal agga olli üks ni terrawa ja selge klasiiga priit ninna peal, et ta ka kõige pimmedamal õsel nago päwa walgel wõis selletada.

Seäl sain ma ka kõiksuggu wõrama ellajaid rahha eest nähha, kelle hulgast kahte lõukoera pean nimmetama. Need ollid jo kaua kahhekesti sõbralikul wiisil ühhes puris elland, agga paggan teab, mispärrast naad ükskord ni hirmsaste ridu läksid, et naad ulludes ja karjudes ühheteise wastu kargasid ja ennast ni puhtaks ärra sõid, et agga mõllemate sabba otsakesed järrele jäid.

Üks õhto läksid kaks Inglisma laewa = madrust tuikudes ja tralli lües ühhe järwe kitsa silla ülle. Korraga lõõb laud ümber — ja mehhed kukkuvad paats! ülle pea wette, kus naad wistist olleksid ärraupund, kui naad ep olleks ni sured lakkekausid olnud; sest

naad joid wee järwes ni maddalaks, et wõisid wi-
maks hõlpsaste wälja minna. —

Agga nüüd laske mind Wennemale taggasi
minna. Mo reisi peal Türgimaalt senni kui Peter-
burgi linna ei juhtund ühtegi sündima, mis nimme-
tamisse wäärt olleks. Ni pea kui ma seäl olin,
pallusin ma ennast wäe-tenistusest lahti ja sõitsin
pari nädala pärast Saksamale taggasi. Kõlm
oli kül libbe, kui ma Wennemale tulin, agga weel
libbedam, kui ma Wennemaalt koju läksin. Et mo
kallis hobbone Türgimale jäi, piddin ma nüüd pos-
tiga reisima. Ma käskisin postipoissi sarwe puh-
huda, kui me ühhe kitsa ja kõrge tännawasse sõit-
sime, et kegi wasta ei tulleks. Pois panni sarwe
suu ette ja puhhus mis ta ial jaksas, agga ei saand
mitte üht heält wälja. Warsti sõitis ka üks tõd
õnnetomal wisil nenda meie wasta, et me ennam ed-
dasi egga taggasi ei wõind peasta. Nüüd piddin ma
jälle omma rammo katsuma: rakkistasin meie hobbo-
sed eest ärra, wõtsin wanke rattastega tükkis õllale
ja hüppasin ülle tõlla laggeda tee peale, siis tulin
taggasi, wõtsin mõllemad hobbosed kaenla ja tahtsin
nendega sammawisi ülle tõlla karrata, agga üks
hobbone hakkas ni ullopõra mõllama ja takka ülles-
lõma, et ma temmaga muido ei polleks toime saand,
kui ma mitte ta taggumised jallad omma kae taske
ep olleks pistnud. Seddawisi läks se assi hästi
ja nattukese aia pärast seisis mo wanke jama trah-
teri ukse ees. Postipois puhhus ueste kõige ram-
moga sarwe, agga ilmaasjata; siis panni ta tedda
tuppa warna otsa ahjo liggidale. Minna istusin
mahha ja lasksin ennesele süa ja jua anda. Kor-
raga kõllab toas: tereng! tereng! teng, teng! Esstotsa
kohkusime kõik ärra, agga pea saime sest luggust
arro. Range kälma läbbi ollid kõik healed enneste
sarwes ärrakülmetand ja sullasid nüüd sojas ülles.
Se olli õige üks lust kuulda, kuidas postisarw ilma
innimeseta kõiksuggu wisi ettepuhhus, sest kõik need

laulud, mis postimees tee peal katsund puhhuda,
kõllasid nüüd wälja. Meie kuulsime: „Eio helde
ja tassane,“ „Jani õhto tulle jures,“ „Lähme
lauldes läbbi metsa“ ja wimaks weel: „Nüüd
hingwad innimesed.“ Sellega lõppes siis se
nalli ja nenda ka seks õhtaks minno jut. Päge
Tummalaga, head õdd! —